

Dansk Kunstfilm

i 50 Afdelinger.

Ungdommens Ret

Hovedrollerne udføres af

Else Frølich

og

Robert Dinesen.

Blandt Filmens mange smukke og interessante Optrin fremhæves særlig den effektfulde Scene, hvor Rednings-tæppet bringes i Anvendelse.

Personerne:

Søtoft, Hofjægermester.

Ove } hans Børn.
Else }

Kammerjunker v. Plessen.

Frk. Engelke, Elses Selskabsdame.

Filmen, saavel som dens Plakat- og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af

F/s Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania.

*Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.*

Ove Søtoft (Robert Dinesen).

Afdelinger.

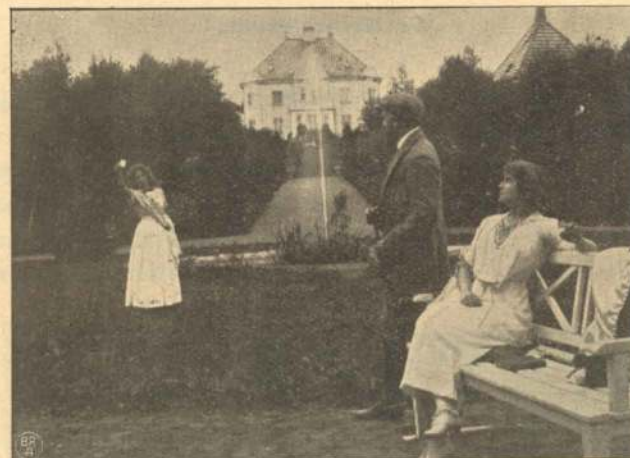
1. Hofjægermesteren gør Kur
2. En Afbrydelse
3. Sønnen ventes
4. Det første Møde
5. „Nej, I to skal sidde sammen“
6. En hyggelig Eftermiddagstime
7. Fortiden dukker op
8. Mistanken vaagner
9. „Han er jo din Søn“
10. Den gryende Kærlighed
11. Jagtforberedelser
12. Starten
13. Over Stok og Sten
14. Ved Frokostbordet

15. Den forsmaaede Bejler
16. I Skovens Gem
17. Side om Side
18. Hvad Løvet saá
19. Jagtmiddagen
20. Mistanken næres
21. Ved Kaffen og Likøren
22. Brændende Hjerter
23. En Overrumpling
24. Pikante Historier
25. „Nu har jeg Beviser“
26. Narret
27. „Skal vi ha'e et Parti Billard?“
28. Et mislykket Attentat
29. Løn som forskyldt
30. „Vil Du have Revanche?“
31. Godnat!
32. Tak for i Aften!
33. Et uroligt Hjerte
34. Ogsaa én, der længes
35. „Kom op til mig!“
36. Fader og Datter gaar Aftentur
37. I Jomfruburet
38. Det forrædderiske Rullegardin
39. Else vil advare sin Broder

40. „Skynd Jer, Fa'er har set alt!“
41. Broder og Søster
42. Mistanken bestyrkes
43. En ubuden Gæst
44. Den fatale Cigaret
45. Slottet brænder
46. „Kom med mig!“
47. En skrækkelig Opdagelse
48. Blandt Røg og Flammer
49. Dødsspringet!
50. En slagen Kvinde

Hofjægmester Søtoft, en Mand i sin bedste Alder, dyrker Friluftslivets Glæder paa sit store, dejlige Gods, Søtoftegaard, sammen med sin nydelige, unge Datter, Else, og hendes Selskabsdame, Frk. Engelke, en moden

En Afbrydelse.

og erfaren Skønhed, der har gjort saa dybt et Indtryk paa Hofjægmesteren, at han er lige ved at tilbyde hende baade sin Haand og sin Formue.

Frk. Engelke er paa sin Side heller ikke utilbøjelig til at lade sig binde i Hofjægmesterens gyldne Lænker, men Skæbnen vil det anderledes.

En Dag faar Søtoft nemlig Bud om at hans Søn, Ove, en fager Yngling paa 20 Aar, der har været ovre i

Det første Møde.

England for at fuldende sine Studier, nu vender hjem til den fædrene Gaard netop som Jagtsæsonen begynder.

Han kommer, og næppe har Engelke set den unge, kønne Mand, før hun er rasende forelsket i ham og han i hende. Hvert Minut paa Dagen søger de hinandens Selskab; endnu drives Flirten i det skjulte med varme

Mellem Fader og Søn.

Ogsaa en Tilbeder.

Haandtryk, forelskede Blikke og glødende Ord, men Lidenskabens farlige Ild, der ikke kender til Begrænsning, har snart besat dem begge i den Grad, at de glemmer alt og alle. Og Søtoft, der har nok at gøre med at passe sine Værtspligter overfor det store Jagtselskab, han har boende paa Gaarden, hører og ser intet til det Forhold,

To forelskede.

Efter Jagtfrokosten.

der er ved at udvikle sig imellem Ove og Engelke, men derimod er der en anden, der baade hører og ser.

Kammerjunker v. Plessen har før kunnet smigret sig med at besidde Frk. Engelkes Gunst, endog i en særdeles høj Grad, men siden Oves Ankomst til Søtoftegaard, er v. Plessen fuldstændig distanceret.

En forsmaaet Bejler.

Ved Kaffeboardet.

At forsmaaet Kærlighed forvandles til Had er en gammel Sandhed, der ikke kan omstødes, og v. Plessen danner ingen Undtagelse fra Reglen. Hvor han kan se sit Snit til det, passer han dem op, og da han flere Gange, dels under Jagten, dels under den paafølgende Middag faar Lejlighed til at se de to Unge kysse hinanden,

Mistanken vaagner.

tager han ikke i Betænkning at henlede Hofjægermesterens Opmærksomhed paa den Fare, der ligger heri.

Hofjægermesteren, der ellers er from som et Lam, bliver ude af sig selv af Raseri, da han hører, at hans egen Søn vil gaa imellem ham og Frk. Engelke, og styrter ind i Kabinettet, hvor v. Plessen har opgivet at de sidder, men da han kommer herind, ser han til sin Beroligelse, at Ove sidder i Samtale med sin Søster, Else.

For en kort Tid er Uvejret afværget, men Mistankens

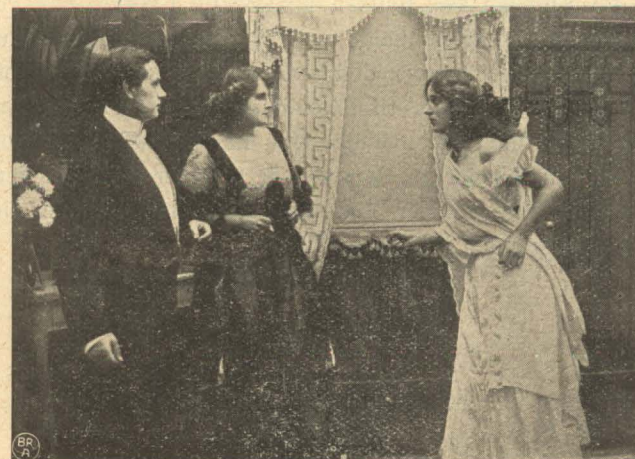
En Overrumpling.

nagende Ord piner og plager Resten af Dagen den stakkels Hofjægermester.

Om Aftenen, da Engelke er kommen op paa sit Værelse, gaar hun ud paa Altanen for at trække lidt frisk Luft. Ogsaa Ove er søgt ud i Haven for at svalde sit hede Blod. Engelke faar Øje paa ham, og snart efter ligger Ove i hendes Arme, beruset af hendes glødende Kys. Men uheldigvis gaar Søtoft og Else paa samme Tid deres sædvanlige Runde gennem Haven, og her faar Else Øje paa Silhouetterne af Ove og Engelke paa Rullegardinerne.

Ved en snild Manøvre slipper hun fra Faderen og løber op for at advare dem, og hun beder da Engelke om at forlade Værelset for ikke at vække Faderens Mistanke, uden at ane, at denne allerede har opdaget Silhouetterne nede fra Haven.

Engelke skynder sig ned i Stuen, men da Ove og Else vil forlade Engelkes Værelse, opdager de, at en kvælende Røg slaar ud fra det forreste Værelse. Grunden hertil ligger nemlig i, at v. Plessen har listet sig ind i Værelset for at belure Engelke, men ved Uforsigtighed

Else advarer sin Broder.

er han med Cigaretten kommen til at stikke Ild i Gardinerne ind til Soveværelset. Han forsøger straks paa at rive dem ned, men inden dette lykkes ham, staar Søtoft i Værelset, ude af sig selv af Raseri. Bevægelsen overmander ham. Han kan ikke tale. Blodet hamrer i hans Tindinger.

Dér — derinde bag Flammerne — er hun og han!

Som et rasende Vilddyr griber han v. Plessen i Armen og trækker ham ud af det brændende Værelse, overladende de to til deres grusomme Skæbne.

Men da han kommer ned i Stuen, stivner han af

Skræk. Dér staar jo Engelke! Hvad er det da for et kvindeligt Væsen, han saá i Vinduet sammen med Owe? — Du store Gud! — Else! — Hans eget Barn!

I et Nu er han oppe i Værelset igen og trænger sig gennem Flammerne ind i Soveværelset, halvkvalt af Røgen. Resolut løfter han Else op paa sine Arme og bærer hende ud paa Altanen, hvorfra han lader hende falde ned i Redningstæppet, som Gaardens Folk og Gæsterne staar parate med nedenunder, og derefter springer Ove og han selv samme Vej.

Da Engelke ser, hvilken forfærdelig Ulykke, hun ved sit Koketteri har nedkaldt over Søtoftegaard, kaster hun sig fortvivlet ned over den bevidstløse Else, men Søtoft, der først nu vaagner til Besindelse, byder hende at forlade Huset med det samme. Hun har gjort Fortræd nok.

Skamfuld bøjer hun Hovedet og forlader Stuen, medens Fader og Søn knæler ned hos den lille Else, der lidt efter lidt vender tilbage til Livet.

UNGDOMMENS RET

Prod.: »Nordisk Films Kompagni« 1911

Manus.: Alfred Kjerulf

Instr.: August Blom

Medv.: Valdemar Psilander (Hofjægmester Sotoft), Zanny Petersen (Else, hans Datter), Robert Dinesen (Ove, hans Søn), Else Frølich (Frk. Engelke, Elses Selskabsdame), Einar Zangenberg (Kammerjunker v. Plessen).

NINA ELLER PIGEHANDLEREN NINA

DEN HVIDE SLAVEHANDEL III

Prod.: »Nordisk Films Kompagni« 1912

Manus.: A. Schmidt

Instr.: Urban Gad.

Medv.: Richard Christensen (Søofficeren), Lilly Lamprecht (den unge Pige), Amanda Lund (Bordelværtinden), Viggo Lindstrøm (Bordelværten).

DEN STÆRKESTE

Prod.: »Nordisk Films Kompagni« 1912

Manus.: Alfred Kjerulf

Instr.: E. Schnedler-Sørensen

Medv.: Valdemar Psilander (Chas. Burns), Robert Dinesen (Grev Frederik Ottoman), Else Frølich (Grevinde Rinette v. Thule), Ebba Thomsen.

I Anledning af »Nordisk Films Kompagni«s 50 Aars Jubilæum spiller vi i dette Program nogle Film fra dets *belle époque*, dets Guldalder. Skønt Filmene er gamle, er Programmet paa sin Vis splinternyt, idet »Ungdommens Ret«, »Nina« og »Den Stærkeste« ikke har kunnet ses i Danmark i mange Aar – i Anledning af Jubilæet er der fremstillet nye Kopier fra de paa »Nordisk« bevarede Negativer. Det er da lidt af en filmhistorisk Sensation, vi har at byde paa – en *Georges Sadoul* vilde sikkert give meget for at se Programmet. Paa den anden Side skal man stadig vogte sig for at generalisere for vidt om f. Eks. Instruktørerne og Manuskriptforfatterne; det er fortsat kun et lille Udvalg af Storhedstidens Film vi kan studere. Og man bør huske, at den berømte Filmstil først og fremmest var *en kollektiv Stil*; vi befinder os paa et

Tidspunkt, da den enkelte Personlighed kun i meget ringe Grad sætter sit Stempel paa den enkelte Film. Paa denne Baggrund er det, at jeg er tilbøjelig til at fremhæve *August Blom* saa stærkt. Ikke fordi han var saa meget større en Instruktør end de andre, men fordi han var *Pioneren* paa mange Maader. Af dette Program vil De let kunne faa det Indtryk, at *Schnedler-Sørensen* var betydeligere, men Udvalget er for lille til, at en saadan Dom kan fældes. *Schnedler-Sørensen* havde i de tidligere Aar noget mere Sans end *Blom* for Klippingens Betydning, men dette er ikke altafgørende, naar man skal bedømme de to Instruktørers Statur.

»UNGDOMMENS RET«

»Ungdommens Ret« er det typiske erotiske »Nordisk«-Melodrama: Den erotiske Konflikt efterfulgt af en Sensationsslutning.

I »Ungdommens Ret« kurtiserer Hofjægmester Søtoft Datterens Selskabsdame Frk. Engelke. Sønnen Ove vinder imidlertid hendes Gunst. Den af Frk. Engelke forsmåede Kammerjunker v. Plessen sladrer til Hofjægmesteren, der dog først tror ham, da han en Aften ser Oves og Frk. Engelkes Skygger i nær Kontakt paa et Rullegardin. Datteren Else farer op og faar Frk. Engelke ud, men v. Plessen, der belurer Selskabsdamen, kommer til at stikke Ild paa Værelset, paa hvilket Ove og Else nu er indespærrede. Den rasende Hofjægmester, der tror, at Ove og Frk. Engelke er inde bag Flammerne, vil overlade de to til deres grusomme Skæbne, men da han kommer ned, ser han Frk. Engelke foran sig! Hofjægmesteren gaar da i Gang med en sensationel Redningsaktion, og Frk. Engelke bliver forvist fra Gaarden.

Meget smuk er Indledningsscenen, i hvilken Søtoft kurtiserer Engelke nede i Haven, medens Datteren løber den lange Vej fra Gaarden hen til dem. Nydelig er Silhouetvirkningen og Gentagelsen af den. Med en fiks Chokeffekt viser *Blom* os først Redningstæppet, efter at Else er blevet kastet ned. Men ellers er der ikke meget visuelt effektfuldt i »Ungdommens Ret«.

Mest spændende af Personerne er v. Plessen og Selskabsdamen, en særdeles tidstypisk Figur. Det fortæller lidt om, hvor store Anstrengelser vi maa gøre os for helt at forstå disse gamle Stumfilm, at »Politiken« i sin Anmeldelse kaldte hende dæmonisk – Tiderne skifter, os forekommer hun meget pæn og stilfærdig. Hun behandles med en lidt primitiv Indignation, der ellers ikke er karakteristisk for det danske erotiske Melodrama. Men karakteristisk er det, at man i Skildringen af Søtoft gaar meget vidt i sin Forstaaelse af Lidenskab: Han fordømmes ikke, fordi han beslutter sig til at undlade at hjælpe Ove og Frk. Engelke. Maaske er der dog et vist Snobberi forbundet med, at Frk. Engelke misbilliges, ikke Hofjægmesteren. I hvert Fald er der en voldsom Lidenskab i denne Type danske Film, og Censor *Nicolaisen* var da heller ikke altid glad for Situationerne. I sin Kommentar til »Ungdommens Ret« skrev han bl. a.: »Nogle Kyssescener udgaar og forkortes«.

Spillet er blegt, og *Blom* skabte i 1911 mange langt bedre Ting. Men i Sammenligning med, hvad der ude i Verden blev iscenesat i 1911, hævder »Ungdommens Ret« sig pænt, især ved sin uromantiske Opfattelse af Kærligheden.

»NINA«

»Nina« fortæller om en ung Pige, der er ansat paa en Variété, men som bliver lokket til Rusland og havner paa et Bordel i St. Petersburg. Hendes Elskede, der er Søofficer, kommer lige netop til St. Petersburg, og da han en Aften skal ud at more sig sammen med sine Kammerater, dumper han lige netop ind i det Bordel, der holder hans Elskede fangen. Det lykkes ham at redde Kæresten.

»Nina« er tredje Del i »Serien« om den hvide Slavehandel (ikke en Serie i den Forstand, at de samme Personer gaar igen, eller at Handlingerne er i Forbindelse med hinanden), startet af *Ole Olsen*, efter at »Fotorama« havde vist Vejen (se *Marguerite Engbergs* Artikel i »Kosmorama« 17-18: »Verdens første »lange« Film«). *Lilly Lamprecht* oplyser, at »Nina« er iscenesat af *Urban Gad*. I en af »Nordisk«s gamle Protokoller kan man finde, at Filmen er skrevet af »A. Schmidt« – formentlig Skuespilleren *Albrecht Schmidt*.

Filmen er ikke paa Højde med Tidens bedste danske Melodramer, men den har levende Scener: Kyssescenen ved Bordet, Scenerne med Levemanden paa Bordellet og – fremfor alt – Scenerne med Bordelmadammen, fortrinligt spillet af *Amanda Lund* (Cirkusdirektørens Kone i *Psilander*-Udgaven af »Klovnen«). Kostelig er Bordeldamens Latter, efter at hun har snuppet den unge Piges Brev til Moderen (der staar i Brevet, at hun endnu ikke er rigtig fortrolig med Forholdene!). *Amanda Lund* er i »Nina« ikke saa lidt af en *Florence Bates*.

I Forhold til mange af Tidens danske Film viser »Nina« en fornuftig og bemærkelsesværdig Forsigtighed i Forsøget paa at gengive fremmede Lokalteter – der er ikke noget, der støder voldsomt, som f. Eks. i »Vor Tids Dame«, hvis New York har en paafaldende Lighed med Byen med de skønne Taarne.

Men som i saa mange af Tidens Film er der gjort for rigelig Brug af Breve og tilfældige Sammentræf. Dog maa man stadig – naar man kritiserer disse gamle danske Film – huske paa, at de var blandt de bedste, der blev iscenesat dengang, blandt de mest vellykket realistiske.

»DEN STÆRKESTE«

Det heldigste Fund blandt de nykopierede Film er afgjort »Den Stærkeste«, et paa mange Maader overraskende Arbejde, der gør det let for os at forstaa »Nordisk«s smukke Renommé i Storhedstiden.

»Den Stærkeste« er ligesom »Ungdommens Ret« skrevet af *Alfred Kjerulf* og har Ligheder med den, men Vægten er i den senere Film i højere Grad lagt paa Karaktertegningen, samtidig med, at Teknikken er mere forfinet.

Filmen er et Forsøg paa et *sophisticated* Lystspil – længe før *Mal St. Clair*. Intrigen er meget spinkel, hvis man overhovedet kan tale om en Intrige. »Den Stærkeste« er et lille *proverbe* om det erotiske Spil, handler om Kampen om det erotiske Overtag, er *sophisticated* ved at understrege det sportslige i Erotikken, tager paa en ganske elegant Maade »Trolde kan tæmmes«-Motivet op.

Hovedpersonerne er den dominerende og arrogante Grevinde Rinette v. Thule og den ikke mindre selvsikre Chas. Burns. Hun vil ha' ham, og han vil i og for sig ogsaa ha' hende, men hun maa kanøfles lidt først. Han spiller derfor indifferent (Programmet: »Burns ved nok, hvad han gør – hans Modstand ægger blot Grevinden endnu mere«). Til Slut (fiks Udnyttelse af Kravet om en afsluttende Sensation) faar Grevinden med karakteristisk Ekstravagance installeret et større Dødsførselsapparat i sin Have (med Dygtighed holdes Tilskueren spændt paa, hvad Stilladset skal bruges til), og under et Selskab forkynder hun, at hun vil have den Mand, der tør tage Turen. Burns tager mod Udfordringen, men bagefter fjerner han sig bukkende og beklager, at han i Øjeblikket ikke er modtagelig for Smiger. Og Grevinden maa løbe ud til ham og uforbeholdent erklære ham sin Kærlighed.

Visuelt er »Den Stærkeste« Gang paa Gang forbløffende: Sikre Panoreringer, fine Billedkompositioner og smuk Klipning. Klipningen imponerer især i Dødsførsels- og Ridesportsscenerne, man lægger f. Eks. Mærke til det indskudte nære Billede af Springet med Hesten. Noget saadant var dengang at eksperimentere. Man tænker paa, at det var Schnedler-Sørensen, der iscenesatte »Dr. Gar el Hamas Flugt« (ogsaa 1912) med de fortræffeligt klippede Forfølgelsesscener, og naar til den Hypotese, at han var den Instruktør, der før Benjamin Christensen (»Det hemmelighedsfulde X«, 1913) og August Blom i »Atlantis« (1913) bedst begreb Klippingens dramatiske Muligheder.

Men først og fremmest er det Spillet og Karaktertegningen (dog naturligvis i intim Forbindelse med Instruksen; Ansigterne trækkes i langt højere Grad frem i Billedet end i »Ungdommens Ret«), der gør »Den Stærkeste« ekstraordinær. *Psilander* og *Else Frølich* – især Else Frølich – formaar at skabe Liv i deres Figurer. De er virkelig individualiserede, ikke blot Brikker i et Spil. Situationerne er i nær Kontakt med deres Personligheder, det, der sker, er Udtryk for, hvordan de er, egentlig er det et Spørgsmaal, om man overhovedet kan tillade sig at kalde »Den Stærkeste« et Melodrama. Filmen har ganske vist en Sensationsslutning, men hvis man sammenligner den med »Ungdommens Ret«, ser man, at den i meget højere Grad har en psykologisk Funktion end den tidligere Film.

»Den Stærkeste« synes mig et væsentligt Skridt frem paa Vejen til Filmkunsten. Og mange af »Nordisk«s Film fra ca. 1908–1914 indeholdt væsentlige Landvindinger.

November 1956.

Erik Ulrichsen.

U n g d o m m e n s R e t .

Personerne:

Seeforff, Hofjægermester
Owe
Else
Kammerjunker v. Plessen

Hofjægermester Sotoft, en Mand i sin bedste Alder, dyrker Friluftslivets Glæder paa sit store dejlige Gods, Sotoftegaard, sammen med sin nydelige unge Datter Else og hendes Selskabsdame, Frk. Engelke, en moden og erfarne Skønhed, der har gjort saa dybt et Indtryk paa Hofjægermesteren, at han er lige ved at tilbyde hende baade sin Haand og sin Formue. Frk. Engelke er paa sin Side heller ikke utilbøjelig til at lade sig binde i Hofjægermesterens gyldne Lænker, men Skæbnen vil det anderledes. En Dag faar Sotoft ~~en~~ nemlig Bud om, at hans Søn Owe, en fager Yndling paa 20 Aar, der har været ovre i England, for at fuldende sine Studier, nu vender hjem til den fædrende Gaard, netop som Jagtsæsonen begynder. Han kommer, og næppe har Engelke set den unge kække Mand, før hun er rasende forelsket i ham, og han i hende. Hvert Minut paa Dagen søger de hinandens Selskab; endnu drives Flirten i det skjulte med varme Haandtryk, forelskede Blikke, og glødende Ord, men Lidenskabens farlige Ild, der ikke kender til Begrænsning, har snart besat dem begge i den Grad, at de glemmer alt og alle. Og Sotoft, der har nok at gøre med at passe sine Værtspligter, overfor det store Jagtselskab, han har boende paa Gaarden, hører og ser intet til det Forhold, der ved at udvikle sig imellem Owe og Engelke, men der er derimod en anden, der baade hører og ser. Kammerjunker v. Plessen har før kunnet smigre sig med at besidde Frk. Engelkes Gunst, endog i en særdeles høj Grad, men siden Owe's Ankomst til Sotoftegaard, er v. Plessen fuldstændig distanceret. At forsmaaet Kærlighed forvandles til Had, er en gammel Sandhed, der ikke kan omstødes, og v. Plessen danner ingen Undtagelse fra Reglen. Hvor han kan se sit Snit til det, passer han dem op, og da han flere Gange, dels under Jagten, dels under den paafølgende Middag, faar Lejlighed til at se de to Unge kysse hinanden, tager han ikke i Betænkning at henlede Hofjægermesterens Opmærksomhed paa den Fare der ligger heri. Hofjægermesteren, der ellers er from som et Lam, bliver ude af sig selv af Raseri, da han hører, at hans egen Søn, vil gaa imellem ham og Frk. Engelke, og styrter ind i Kabinettet, hvor v. Plessen har opgivet, at de sidder, men da han kommer herind, ser han til sin Beroligelse, at Owe sidder i Samtale med sin Søster, Else. For en kort Tid er Uvejret afværget, men Mistankens nagende Ord piner og plager Resten af den Dag den stakkels Hofjægermester. Om Aftenen, da Engelke er kommen op paa sit Værelse, gaar hun ud paa Altanen for at trække lidt frisk Luft. Ogsaa Owe er søgt ud i Haven for at svalde sit hede Blod. Engelke faar Øje paa ham, og snart efter ligger Owe i hendes Arme, beruset af hendes glødende Kys. Men uheldigvis gaar Sotoft og Else paa samme Tid deres sædvanlige Runde gennem Haven, og her faar Else Øje paa Silhouetterne af Owe og Engelke paa Rullegardinet. Ved en snild Manøvre slipper hun fra Faderen og løber op for at advare dem, og hun beder da Engelke om at forlade Værelset, for ikke at vække Faderens Mistanke, uden at ane, at denne allerede har opdaget Silhouetterne nede fra Haven. Engelke skynder sig ned i Stuen, men da Else og Owe vil forlade Engelkes Værelse, opdager de, at en kvalende Røg slaar ud fra det forreste Værelse. Grunden hertil ligger nemlig i at v. Plessen har ~~ind~~ listet sig ind i Værelset for at belure Engelke, men ved Uforsigtighed er han med Cigaretten kommen til at stikke Ild i Gardinerne ind til Soveværelset. Han forsøger straks paa at rive den ned og slukke Ilden, men inden dette lykkes ham, staar Sotoft i Værelse

ude af sig selv af Raseri. Bevægelsen overmander ham. Han kan ikke tale. Blodet hamrer i hans Tindinger. Der - derinde bag Flammerne er hun og han! Som et rasende Vildyr griber han v. Flessen i Armen, og trækker ham ud af det brændende Værelse, overladende de to til deres grusomme skæbne. Men da han kommer ned i Stuen, stivner han af Skræk. - Der staar jo Engelke! Hvad er det da for et kvindeligt Væsen, han saa i Vinduet sammen med Owe! - Du store Gud! - Else! - Hans eget Barn! - I et Nu er han oppe i Værelset igen og trænger sig gennem Flammerne ind i Sovværelset, halvkvalt af Røgen. Resolut løfter han Else op paa sine Arme og bærer hende ud paa Altanen, hvorfra han lader hende falde ned i Redningstøppet som Gaardens Folk og Gæsterne staar parate med nedenunder, og derefter springer Owe og han selv samme Vej. Da Engelke ser, hvilken forfærdelig Ulykke, hun ved sit Koketteri har nedkaldt over Sotoftegaard, kaster hun sig fortvivlet over den bevidstløse Else, men Sotoft, der først nu vaagner til Besindelse, byder hende at forlade Huset med det samme. Hun har gjort Fortræd nok. - Skamfuld bøjer hun Hovedet og forlader Stuen, medens Fader og Son knæler ned hos den lille Else, der lidt efter lidt vender tilbage til Livet.

- - - - - 0 0 0 0 - - - - -

FILMS - KOMPAGNI
NORDISK

KØBENHAVN

BERLIN WIEN LONDON GENOVA

NEW YORK MOSCOW

BERLIN E. W. 18

FRIEDRICHSTRASSE 13

Telefon: West 15 1031

UNGDOMMENS RET

Das Recht der Jugend

NORDISCHE FILMS CO. G. M. B. H.

Berlin SW. 48, Friedrich Straße 13

Telegramm-Adr.: „Nordfilm“

Fernsprecher: Amt IV, Nr. 10191

Von der Berliner Zensur genehmigt

Erscheinungstag: 23. Dezember 1911

Preis: Mark 850.—

Das Recht der Jugend.

Personen:

Seedorf, Hofjägermeister
Ove und Else
Engelke, Gesellschafterin in Seedorfs Haus
Kammerjunker v. Plessen

Der Hofjägermeister Seedorf, ein Mann in den besten Jahren, treibt zusammen mit seiner anmutigen jungen Tochter Elsie und deren Gesellschafterin, Fräulein Angelika, auf seinem großen herrlichen Gut, Sötoftshof, Freiluftsport. Frl. Angelika ist eine moderne Schönheit, die auf den Hofjägermeister einen so tiefen Eindruck gemacht hat, daß er nahe daran ist, ihr seine Hand und sein Vermögen anzubieten. Frl. Angelika

ist ihrerseits auch nicht abgeneigt, sich die goldenen Fesseln des Hofjägermeisters anlegen zu lassen, aber das Schicksal will es anders. Eines Tages bekommt Herr Seedorf die Nachricht, daß sein Sohn Ove, ein Jüngling von 20 Jahren, der zur Vollendung seiner Studien in England gewesen ist, nach dem väterlichen Gut zurückkehrt, gerade zu der Zeit, da die Jagden anfangen. Er kommt, und kaum hat Angelika den schönen jungen Mann gesehen, als sie rasend verliebt in ihn ist, ebenso wie er in sie. In jeder Minute des Tages suchen sie zusammen zu sein; zuerst ist es noch ein verborgener Flirt, der sich nur durch warmen Händedruck, verliebte Blicke und glühende Worte äußert; aber das gefährliche Feuer der Leidenschaft, das sich nicht eindämmen läßt, erfüllt sie bald in

dem Grade, daß sie alles und alle vergessen. Und Seedorf, dem seine Pflichten als Wirt der großen Jagdgesellschaft, die auf seinem Gute einlogiert ist, genug zu tun geben, hört und sieht nichts von dem Verhältnis, das sich zwischen seinem Sohn und Angelika entspinnt; aber da ist ein anderer zugegen, der da hört und sieht. Der Kammerjunker v. Plessen hat sich früher schmeicheln können, Fräulein Angelikas Gunst zu besitzen, und sogar in hohem Grade; aber seit sie auf Sötoftshof lebt, vernachlässigt sie Plessen vollständig. Es ist eine alte unumstößliche Wahrheit, daß sich verschmähte Liebe in Haß verwandelt, und von Plessen bildet keine Ausnahme von der Regel. Wo

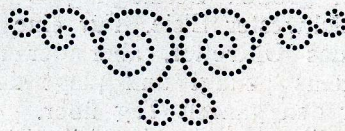

er irgend die Gelegenheit erspäht, lauert er ihnen auf, und als er mehrmals, teils während der Jagd, teils während des darauffolgenden Mittagessens, gesehen hat, wie sich die beiden jungen Leuten küssen, bedenkt er sich nicht, die Aufmerksamkeit des Hofjägermeisters auf die Gefahr zu lenken, die dieses Verhältnis birgt. Der Hofjägermeister, sonst fromm wie ein Lamm, gerät außer sich vor Wut, als er hört, daß sein eigener Sohn sich zwischen ihn und Fräulein Angelika drängen will. In größter Aufregung stürzt er in das Kabinett, in dem die beiden nach v. Plessens Aussage sitzen sollen, aber als er die Tür öffnet, sieht er zu seiner großen Beruhigung Owe im Gespräch mit seiner Schwester Elsie. Für eine kurze Zeit verzieht sich das Unwetter, aber der nagende Wurm des Mißtrauens peinigt und plagt den armen Hofjägermeister den ganzen Tag über.

Als Angelika am Abend auf ihr Zimmer geht, tritt sie noch ein wenig auf den Altan, um frische Luft

zu schöpfen. Owe ist in den Garten gegangen, um sein heißes Blut zu kühlen. Angelika erblickt ihn, und es dauert nicht lange, so liegt Owe in ihren Armen, von ihren glühenden Küssen berauscht.

Unglücklicherweise aber machen Seedorf und Elsie zu gleicher Zeit ihre gewöhnliche Runde durch den Garten, und dabei sieht Elsie auf dem Rouleau von Angelikas Zimmer die Silhouetten des Paares. Durch ein geschicktes Manöver entschlüpft sie dem Vater und läuft hinauf, um die Beiden zu warnen. Sie bittet sogar Angelika, das Zimmer zu verlassen, um nicht den Verdacht des Vaters zu wecken, ahnt aber nicht, daß dieser bereits vom Garten aus ebenfalls die Silhouetten bemerkt hat. Angelika eilt ins Parterre hinunter, aber als Elsie und Owe das Zimmer verlassen wollen, schlägt ihnen ein qualmender Rauch aus dem vorderen Zimmer entgegen. Die Ursache ist die, daß v. Plessen, der Angelika belauschen wollte, sich in das erste Zimmer eingeschlichen hatte; durch Unvorsichtigkeit war er mit der brennenden Zigarette den Portieren, zwischen diesem Zimmer und dem anstoßenden Schlafzimmer zu nahe gekommen und hatte sie in Brand gesteckt. Er versucht sofort, sie niederzureißen, um das Feuer zu löschen, aber bevor ihm das gelingt, steht Seedorf im Zimmer, außer sich vor Wut. Die Erregung übermannt ihn. Er kann nicht sprechen. Das Blut hämmert ihm in den Schläfen; dort — dort drinnen hinter den Flammen ist sie — und er! Wie ein wildes Tier ergreift er Plessens Arm und zieht ihn gewaltsam hinaus aus dem brennenden Zimmer, die beiden ihrem grausamen Schicksal überlassend. Aber als er hinunterkommt, ist er ganz starr vor Schreck: da steht ja Angelika! Was war das doch für ein weibliches Wesen, das er oben am Fenster mit Owe gesehen? Du großer Gott! — Elsie! Sein eigenes Kind! — In einem Nu ist er wieder oben und dringt durch die Flammen ins Schlafzimmer, wo Elsie und Owe vom Rauch halb erstickt daliegen. Resolut hebt er Elsie auf, und trägt sie auf den Altan hinaus, von wo aus er sie auf einen Teppich fallen läßt, den die Leute des Hofes und die Gäste unten ausgebreitet halten; dann springen Owe und er selbst vom Altane hinunter. Als Angelika sieht, welch schreckliches Unglück sie durch ihre Koketterie über Sötoftshof gebracht hat, wirft sie sich verzweifelt über die bewußtlose Elsie; aber Seedorf der erst jetzt zur Besinnung kommt, gebietet ihr, das Haus sofort zu verlassen; sie habe Schaden genug angerichtet! Voller Scham beugt sie den Kopf und verläßt die Stube, während Vater und Sohn bei Elsie niederknien, die nach und nach zum Leben erwacht.

NORDISK FILMS Co.

25 Cecil Court, Charing Cross Road, W.C.

Released Saturday, December 23, 1911.

THE RIGHT OF YOUTH.

A truly English subject with an English environment. See the Hunt Meet, with the Hunt Breakfast, the game of golf, and the great fire scene. Thrilling rescues.

This picture illustrates in a most vivid manner the infatuation of a woman wedded to a man of much more mature age than herself for her husband's son. Mr. Plessen, the father of two children, Alfred and Elsie, takes unto himself a young and charming wife in the person of Margot. They live love's young dream undisturbed at their beautiful country seat, a typical English home, until the advent of Plessen's son, Alfred, who comes home from the University a tall handsome young fellow, full of the vigour of manhood. Margot's nature, when she contrasts her elderly husband with his son, rebels within her, and her heart yearns for the stronger love of he whose age is more compatible with her own. Alfred, too, is influenced by his mother's natural attractions, and readily responds to her endearments. The shooting season has commenced, and to the mansion comes Lord Lerton, who, too, recognises in Margot an old flame. At dinner Plessen insists upon his son sitting by his stepmother's side, and the two fall victims to each other's blandishments. When the party separate, Plessen, returning to the drawing room, surprises his wife kissing the photo of his son, and the fire of jealousy is kindled. The wife, however, explains the conduct by saying, "It is your son, and he is very much like you." Next follows the hunt meet, and we see a goodly party, accompanied by the hounds, cantering across country in a series of scenes remarkable for their sylvan beauty. Then comes the hunt breakfast, reminiscent of the days of John Peel. Riding back, Lerton sees which way the wind blows, and like the disappointed lover that he is, swears vengeance. That night he warns his host that his wife is playing him false. Later, Lerton sees the pair embrace, and going to Plessen, drags him from the smoking room, where he is listening to a delicate story, to the dining room, to be a witness of his wife's conduct, but the presence of his daughter Elsie in the room inclines him to the belief that Lerton's suspicions are groundless. He suggests a game of billiards, and whilst the game is in progress, Lerton leaves the room, and seeking Margot, once more forces his attentions upon her and receives a severe trouncing at her hands as a reward for his pains. The game ended, host and guests retire to their rooms. The restless heart of Margot, crying out for the man that she loves, prevents her sleeping, and she repairs to the balcony. Alfred, too, is racked by love, and seeks consolation in the solitude of the garden. Here he catches sight of the object of his affections, and rushing back to the house, the guilty pair are soon locked in each other's embraces in Margot's boudoir. Plessen and Elsie also take a stroll in the grounds, and the young girl, looking up at her stepmother's window sees silhouetted on the blind the figures of Margot and Alfred in amorous clasp. Quick to act, she excuses herself to her parent and goes to warn the lovers. Meanwhile, Plessen himself has also seen the picture on the blind and repairs to the house. Elsie, anxious for the honour of her sex, takes Margot's place in the room, hoping thus to put her father off the scent. Lerton has endeavoured to gain an audience with Margot, and has unknowingly set fire to some flimsy drapery with his cigarette. When Plessen reaches his wife's room, he finds the place on fire. Going into the drawing room, he discovers Margot, and it is then that he associates Elsie with the figures he has seen on the blind. Rushing to the burning room, from which smoke and flames are now belching forth, he bursts in the door and discovers the unconscious forms of his son and daughter. First one and then the other he drags on to the balcony, and lifting them over the balcony, throws them into a large sheet held out by the many willing helpers who have arrived. Tenderly they are borne to the house, and Margot, within whom love has been supplanted by remorse, recognises that the catastrophe has been brought about by her conduct. Sinking on her knees, she buries her face in her hands, and is brought back to a realisation of the enormity of her crime by the scathing strictures of her husband, and the dread pronouncement, "You had better go, you have caused sorrow." Alfred is about to follow her, when his father leads him gently back to his sister's side, and points out to him that there his duty is.

Length 2,335 feet.

NORWEGIAN NATURE.

An unequalled example of Nordisk colour cinematography, conveying in a realistic manner the natural beauties of the Land of the Midnight Sun.

In this, the latest example of our speciality, "Colour Kinematography," is presented a series of the most beautiful pictures ever secured in a scenic subject. Roaring cataracts sending their spray mist-like to great heights, leafy bowers, mountain gorges, chalets, and pastoral scenes pass before the gaze in graphic succession, each of which forms a charming landscape, which is both restful and pleasant to the eye.

Length 394 feet.

LE DROIT DE LA JEUNESSE.

Jour de l'édition: le 23 décembre 1911.

712 mètres.

Le baron de Bray est un homme encore vert, il possède un château magnifique à la campagne, où il jouit grandement de la vie de plein air. Il a chez lui sa fille, la jeune et jolie Julie, et la dame de compagnie de celle-ci, Mademoiselle Blanche, une beauté mûre, dont l'expédience et les charmes ont séduit le baron au point qu'il va lui offrir sa main et sa fortune. De son côté Mademoiselle Blanche est assez disposée à se laisser lier par les liens d'or du baron, mais le sort en décide autrement. Sur ces entrefaites le fils du baron, beau jeune homme de vingt ans, annonce son retour d'Angleterre, où il vient d'achever ses études. Il arrive juste à l'ouverture de la chasse. À peine Blanche l'a-t-elle vu, qu'elle en tombe follement amoureuse. Le jeune homme ne tarde pas à se laisser entraîner par cet amour, et ils profitent de toute occasion d'être ensemble. Le flirt en est encore aux enlacements de mains furtives aux regards amoureux et aux paroles ardentes; mais le feu dangereux de la passion ne se laisse pas restreindre, et les envahit bientôt au point qu'ils oublient tout et tous. Le baron de Bray, entièrement occupé de ses devoirs de maître de maison à l'occasion de la chasse, à laquelle il a invité un grand nombre de personnes ne s'aperçoit de rien, et ignore complètement la liaison de Blanche et Gaston, mais s'il ignore ce qui se passe autour de lui, il y a une autre personne qui voit et entend tout. Autrefois Monsieur de Plessen a pu se flatter d'être dans les bonnes grâces de Blanche, mais après l'arrivée de Gaston, Monsieur de Plessen a été tout à fait distancé. C'est une vérité indiscutable, que l'amour dédaigné se convertit souvent en haine, et le cas de Monsieur Plessen ne fait point exception à la règle. Il guette les occasions de les surprendre et quand, partie à la chasse, partie au dîner il les a vus s'embrasser, il n'hésite pas à attirer l'attention du baron sur le danger qu'il y voit. Le baron, de sa nature doux comme un mouton, entre en fureur, en apprenant que son propre fils va le contrarier dans ses projets de mariage avec Mademoiselle Blanche. Pour les foudroyer de sa juste colère, il se précipite dans le cabinet, où de Plessen a dit qu'ils se sont retirés, mais il se calme de nouveau à la vue de Gaston causant tranquillement avec sa soeur. Le malheur est donc un moment détourné, mais tout le reste de la Journée le démon du soupçon tourmente le pauvre baron.

Le soir Blanche après s'être retirée dans sa chambre sort au balcon pour prendre le frais. Gaston de son côté est allé faire un tour de jardin pour calmer un peu ses nerfs excités, mais Blanche l'aperçoit, l'appelle, et peu après elle le tient dans ses bras et l'enivre de ses baisers brûlants. Malheureusement le baron et sa fille font à cette heure leur promenade habituelle dans le jardin et la jeune fille aperçoit sur le store les silhouettes de Blanche et de Gaston. Sous un prétexte quelconque elle quitte le bras de son père et court les prévenir.

Sans se douter que son père a déjà remarqué les deux silhouettes du jardin, elle prie Blanche de quitter la chambre

pour ne pas éveiller ses soupçons. Blanche se hâte de descendre dans le salon du rez-de-chaussée, lorsque Julie et Gaston ouvrent la porte pour descendre à leur tour, une fumée étouffante les force à reculer. C'est Monsieur de Flessen, qui est la cause involontaire du sinistre. Il s'est glissé dans le salon, pour épier Blanche, et par imprudence il a enflammé le rideau avec le bout de sa cigarette. Il s'efforce d'étouffer le feu en arrachant les rideaux, mais avant qu'il y réussisse, le baron entre dans la chambre hors de lui de rage. L'agitation l'étouffe. Il est incapable de proférer une parole. Le sang lui monte à la tête. Ils sont là, derrière les flammes les deux coupables. Il saisit avec fureur le bras de Monsieur de Flessen, et l'entraîne avec lui hors de la chambre en feu, abandonnant les deux autres à leur sort cruel. Mais en entrant au salon du rez-de-chaussée il est saisi d'horreur. Blanche est debout devant lui. Mais grand Dieu! Qui est la personne qu'il a vue avec Gaston derrière le rideau de la fenêtre? Julie? Son enfant! Il ne fait qu'un saut pour remonter dans la chambre en feu, il traverse en courant les flammes et trouve Gaston et Julie tous les deux à moitié étouffés par la fumée. Résolument il prend Julie dans ses bras, et l'emporte sur le balcon d'où il la laisse tomber dans le filet de sauvetage, tendu sous la fenêtre par les domestiques et les invités, et y saute ensuite lui-même suivi de Gaston. En voyant l'affreux malheur qu'elle vient de causer par sa coquetterie. Blanche se jette avec désespoir sur le corps inerte de Julie, qui s'est évanouie. Mais le baron, entièrement revenu à la raison, lui demande de quitter immédiatement la maison: elle n'a causé que trop de malheurs déjà. Un sentiment de honte lui vient alors, elle quitte la chambre la tête baissée, tandis que le père et le fils s'agenouillent devant la jeune fille, qui peu à peu revient à la vie.

- - - - o o o o o o - - - -